WESTERN

DIME NOVELL

18

AFACERI CU MOARTEA

de Pete Hackett

NR. 3

PETE HACKETT

AFACERI CU MOARTEA

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE
2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE –
FEBRUARIE 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

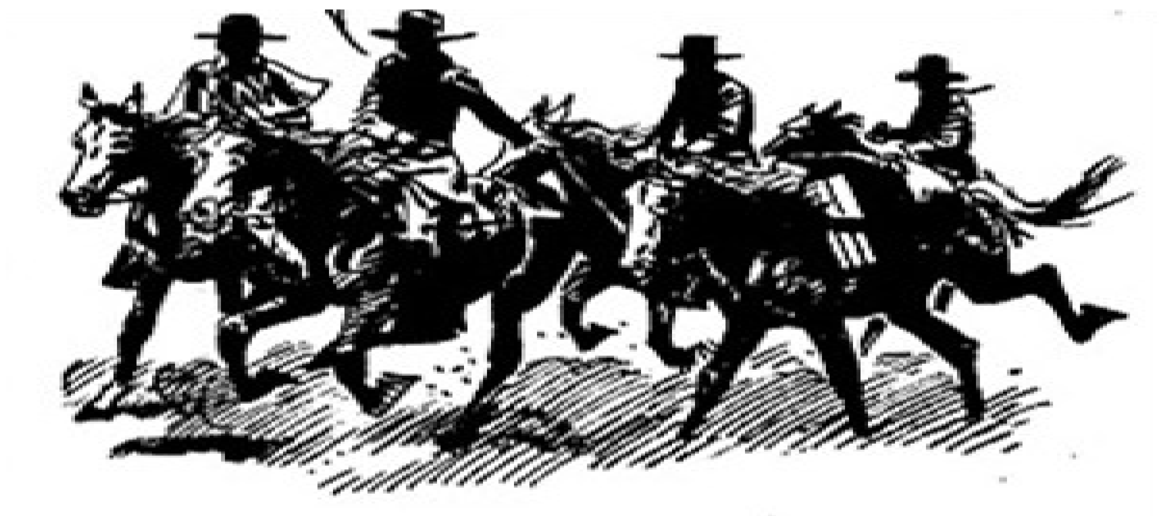
U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

Citiţi în numărul ACESTA a treia misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

AFACERI CU MOARTEA

VOLUMUL 3

TRADUS ŞI REVIZUIT – ISTRATE PETRU 2016

CAPITOLUL 1

STĂTEAM ÎNAINTEA UŞII grajdului de închiriat când luându-mi calul de dârlogi l-am condus în staulul ce-i era destinat. M-a întâmpinat încă de la început mirosul specific de mizerie de animal, în vreme ca timpanele mi-au fost asaltate de fornăituri, tropăituri, respiraţie sforăitoare şi tot ceea ce ţine de domeniul „nobilei case” căruia îi spunem grajd. Stăpânul locaţiei sau mai simplu, grăjdarul, un bărbos a cărui vârstă reală era greu de estimat, ieşi afară din cuşmelia lui şi mă examină cu atenţie. Privirea i se opri pe steaua de şerif federal care atârna pe pieptţii vestei mele şi se mulţumi să constate:

– Oh, un cavaler al statului onorează cu vizita sa, oraşul. Aţi venit poate din cauza comanşului mort?

– Nu din cauza asta, i-am tăiat-o eu. Mai degrabă din cauza afirmaţiei pe care a făcut-o înainte de moarte.

Grăjdarul începu acum să se scarpine la gât şi se apropie. Nu mă slăbi deloc din ochi şi am avut impresia că încerca să-şi facă o idee despre ce fel de om sunt.

– Aţi mai fost în Wheeler, nu-i aşa?

– De mult, foarte de mult, am răspuns, înmânându-i dârlogii.

Lăsasem în urma mea un călărit de mai mult de 100 de mile printr-un pustiu absolut, şi mă simţeam obosit, prăfuit şi transpirat ca rareori în viaţa mea. Şi nici mirosul care emana dinspre staul, nu era menit să mă învioreze.

– Oricum ar fi, individul care-i aprovizionează pe comanşi cu arme şi băutură, mormăi interlocutorul meu, trebuie prins, legat fedeleş, şi biciuit până la leşin după care să fie izgonit de pe ţinuturile astea. În contul său stau morţi şi răniţi. Ciuma să-l ia pe diavolul ăsta.

Mi-am luat şeaua, şi mi-am pus-o pe umăr, precum şi Winchesterul din apărătoare, îndreptându-mă înspre ieşire.

Am mai spus ieşind:

– Da, trebuie să n-ai nici un fel de scrupul, să învârţi astfel de afaceri cu indienii. În realitate sunt afaceri cu moartea.

După vorbele astea am ieşit afară, unde mă aşteptau razele unui astru strălucitor. Mă aflam în Wheeler, la două mile depărtare înspre sud de Sweetwater Creeks (*Râul cu Apă Dulce*) şi aproximativ la 15 mile de teritoriile indiene din Oklahoma. Oraşul Wheeler este înconjurat de dealuri împădurite şi de păşuni bogate. Cu picioarele încă înţepenite de atâta amar de mers călare m-am îndreptat pe marginea şoselei principale, Main Street, înspre frizerie. Sub paşii mei apăsaţi scrâşnea nisipul, pe care cizmele mele prăfuite şi sparte pe alocuri, nu-l putea împiedica să ajungă până la ciorapi. Doar zornăitul pintenilor mei de călărie îmi aminteau că de data asta păşeam pe sol şi nu atârnam pe crupa unui cal, ca până acuma. Câţiva dintre trecători nu aveau ce face şi se zgâiau la mine, sau poate la steaua mea turtită de şerif.

Odată ajuns la bărbier, am decis să mă spăl înainte de-a mă aşeza pe scaunul de dinaintea oglinzii celei

mari, pentru a permite bărbierului, să-mi rasă barba crescută haotic în ultimele zile. Mai întâi îmi săpuni faţa, apoi îşi ascuţi pentru siguranţă briciul de şortul său de piele, când un individ de statură mijlocie, dar lat în umeri, un om între 40 şi 50 de ani, păşi înăuntru şi el. L-am putut zări în oglindă şi nu mi-a putut scăpa lucirea mată a steluţei de şerif, LONE STAR, de pe partea stângă a pieptului omului. Se aplecă peste scaunul pe care mă aşezasem, iar ochii noştri s-au întâlnit în oglindă. Pe o voce ce aducea mai degrabă cu un grohăit mi se adresă:

– Sunt şeriful comitatului, John Ruby. Am fost anunţat că un şerif federal a sosit în Wheeler.

– Numele meu este Logan, Bill Logan, m-am prezentat la rândul meu. Sunt în misiune din partea Curţii Districtuale de Nord a statului Texas. Grăjdarul ţi-a raportat cu siguranţă de ce mă aflu aici.

Şeriful îşi apropie un scaun pe care se aşeză de-a-ndoaselea îşi propti braţele pe spătar şi dădu din cap, încuviinţând. Soldaţii i-au adus pe comanşi în Wheeler. Cinci erau morţi, iar unul grav rănit. Pieile roşii au admis că au fost câţiva albi care le-au adus într-o căruţă cinci lăzi pline cu arme, muniţie, şi mai multe sticle de apă de foc, iar pentru astea au fost plătiţi cu aur.

Bărbierul începu să lucreze la barba mea şeriful continuă după câteva momente de tăcere.

– Comanşii s-au îmbătat după care au pândit convoiul armatei care era în drum înspre Fort Cobb, cu intenţia de a-l ataca şi prăda.

– Ceea ce pentru ei s-a terminat cu un adevărat dezastru, am murmurat eu, de-abia mişcându-mi buzele, pentru a evita ca frizerul să mă rănească cu briciul său.

Frizerul era însă foarte atent şi-şi retrăgea mereu la timp lama în timp ce vorbeam.

– Singurul comanş rămas în viaţă până la urmă a

murit şi el din cauza rănilor primite, mă lămuri mai departe şeriful.

– Ştiu şi asta.

– De ce te-au trimis pe dumneata la Wheeler? întrebă omul legii. Pieile roşii n-au mai putut fi interogate. Soldaţii împreună cu morţii şi răniţii sunt deja demult la destinaţie.

– Un comanş a declarat că livrarea armelor şi a whisky-ului s-a făcut la gura de vărsare a lui Sweetwater Creek în Red River. Wheeler şi Shamrock sunt singurele oraşe care se găsesc în apropierea ambelor fluvii.

– Ei, şi?

– Nu este exclus ca unul dintre cele două oraşe să fii fost punctul de plecare pentru acest transport de arme, am spus.

Şeriful începu să respire greu, de parcă n-ar fi avut aer.

– Crezi că...?

– Nu cred nimic, spun doar atât. Nimic nu este exclus.

Bărbierul îşi puse din nou unealta în funcţiune.

CAPITOLUL 2

Am petrecut noaptea în hotel iar dimineaţa după micul dejun m-am dus până la grajdurile de închiriat. Grăjdarul era prezent şi curăţa unul dintre stauluri. Cu o furcă încărca fânul murdar într-o roabă. Când băgă de seamă că eram acolo, rezemă furca de perete, îşi şterse mâinile de pantaloni după care îmi ieşi în întâmpinare. Întrucât aveam şeaua şi carabina la mine, trase el singur concluzia, atunci când mă întrebă:

– Ne părăseşti din nou, domnule şerif?

– Exact, am răspuns scurt fiindcă nu aveam nici un chef să stau la taclale cu omul ăsta. Te rog adu-mi calul din staul.

Omul păşi pe lângă mine până la uşa grajdului, aruncă o privire în curte după care reveni, murmurând

– Să nu crezi dumneata că eu am fost acela care a dat fuga la Ruby după sosirea dumitale, ca să-l anunţ că ai venit. Şeriful a fost acela care a venit la mine şi m-a întrebat. Voia să ştie exact despre ce am discutat.

– Nu prea aveai ce să-i spui despre ce-am discutat împreună, i-am dat eu de înţeles.

– Voia neapărat să ştie tot şi mi-a dat de înţeles că nu-i convenea deloc ca cineva de la centru să-şi vâre nasul în…

– În treburile lui, unde nu avea nevoie de spioni.

– Da, de spioni a lăsat să se înţeleagă. Mai spunea că nu-i plăcea deloc ca un spion ai Curţii Districtuale să intervină în anchetele sau afacerea lui.

Vocea grăjdarului coborî din ce în ce mai mult, iar privirea lui deveni imploratoare:

– Ai grijă cu John Ruby, şerifule. El este regele neîncoronat al oraşului Wheeler şi cine nu cântă după fluierul său, n-are decât de suferit.

– Mulţumesc foarte mult pentru sfat, am mârâit eu.

Grăjdarul îmi aduse calul din staul. L-am ajutat să-l înşeueze şi să-l îmblânzească, mi-am pus Winchesterul

în apărătoare, am potrivit faldurile şeii, şi mi-am luat calul de dârlogi, conducându-l afară. Razele potopitoare ale soarelui aproape că m-au orbit astfel încât am închis involuntar ochii. Când i-am deschis l-am zărit pe şeriful comitatului intrând pe poarta curţii. Arăta foarte plin de sine. Pasul său era ferm, degajând autoritate. Cu siguranţă prin ţinuta sa impunea respect locuitorilor oraşului sau a împrejurimilor sale. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare cu cămaşă albă şi o pălărie *stetson* cu cordon din piele de şarpe. La oblânc îi atârna centura în care era înfipt un revolver cu ţeava lungă. Centura cu arme şi cureaua erau din piele neagră de cea mai bună calitate. La doi paşi de mine se opri, balansându-se pe tălpi după care mă întrebă:

– Ai de gând să pleci din Wheeler?

Am dat din cap, dar nu am mai adăugat nimic altceva.

– Foarte bine, continuă el. Am uitat să-ţi spun ieri că fără aprobarea mea nu ai voie să întreprinzi nimic în circumscripţia mea. Dar poate că nici nu era necesar să-ţi amintesc asta. Te întorci în Amarillo?

– Nu. Ai uitat că sunt aici pentru a cerceta afacerea cu comanşii? Vânzarea către indieni a armelor şi a băuturilor spirtoase este o fărădelege pedepsită aspru de autoritatea federală.

John Ruby îşi propti braţele în şolduri dându-şi puţin capul pe spate.

– Atât comerţul cât şi atacarea convoaielor de aprovizionare ale armatei s-au petrecut în afara statului Texas. Mandatul şi steaua de şerif federal nu te legitimează să acţionezi pe teritoriul Oklahomei.

– Nu e cazul să-mi ţii lecţii despre competenţa şi împuternicirile mele şerifule, am scrâşnit eu pe când încercam să mă urc cu stângul în şea, prinzându-mă de asta şi aburcându-mă dintr-o opintire sus.

Calul de sub mine fornăi puţin tropăind în colo şi

încoace. L-am luat sub control, astfel încât se opri.

– Sigur. Eşti suficient de matur ca să ştii unde ţi se opresc competenţele. Păi atunci eu nu te mai reţin, marshall.

Cu o lovitură peste crupa animalului am pornit spre ieşire. Şeriful se uită după mine până ce am trecut de dânsul. Fălcile sale mestecau ceva de zor dar uitătura sa rămase impenetrabilă. Ceva mă avertiză în legătură cu acest John Ruby, dar nu puteam defini exact, ce. Instinctul mă avertiză că acest om al legii, nu era şi prietenul meu. Poate că fuseseră şi insinuările grăjdarului, care-mi creaseră această stare de nesiguranţă. Nu ştiam, dar ceea ce ştiam este că pe viitor va trebui să fiu atent.

Am părăsit oraşul Wheeler, apucând-o înspre răsărit. În ramurile copacilor păsările îşi reîncepuseră concertul lor uzual. Deşi încă era foarte devreme, căldura se făcea simţită. Era în toiul verii şi de câteva săptămâni nu mai plouase, iar iarba împrumutase o culoare cafenie. Vegetaţia întreagă fusese presărată de o pudră fină, care era praful din Llano Estacado, mânat încoace de vânturile care băteau dinspre vest.

După ce am călărit trei mile am ajuns la Sweetwater Creek, care avea în acest sezon doar o mică cantitate de apă. Pe malurile abrupte ale acestuia se uscase demult noroiul, iar crengi uscate, fără scoarţă, zăceau împrăştiate peste tot, semănând cu nişte schelete. Am urmat cursul fluviului. De ambele părţi ale acestuia se înălţau dealuri, multe împădurite. Sub copaci însă era pustiu. Din când în când mă opream pentru a privi în urmă deşi orizontul de vedere îmi era limitat. Când soarele ajunse la zenit am reuşit să ajung şi eu la gura de vărsare a fluviului Sweetwater Creek în Red River.

Am examinat solul, mi-am mânat calul prin Red River, care era şi el destul de secat şi am găsit două locuri înspre albie pentru foc. Cenuşa o spulberase vântul demult, doar câteva vestigii vegetale înnegrite

de foc sau carbonizate stăteau ca mărturie la faţa locului. Mi-am lăsat privirea să alunece în jur asigurându-mă că nici un ochi străin nu era martor, am descălecat apoi mi-am dus calul de dârlogi în zona unor arbuşti legându-i de-o creangă solidă. Abia apoi mi-am scos Winchesterul din apărătoare şi am păşit apăsat înspre locul unde se făcuse focul. Mai întâi am găsit resturile unei ţigări, pe care le-am cules punându-le în buzunarul vestei. Am început să dau ocol locului în cercuri concentrice tot mai largi. În cele din urmă am descoperit şi excremente de cal. Erau vechi şi uscate aproape de neidentificat din cauza prafului depus, vizibile totuşi atunci când le-am răscolit cu o ramură subţire de arbust. Pe malul lui Red RIVER am descoperit urme de copite, iar într-o zonă mai nisipoasă urmele unor roţi de căruţă.

Când mi-am ridicat privirea înspre locul de unde venisem mi s-a părut că la marginea pădurii de pe malul de est a lui Sweetwater Creek, am zărit o mişcare precipitată. Mi-am mijit ochii pentru a putea vedea mai bine, încordându-mi atenţia. După o vreme am ajuns la concluzia că m-am înşelat, de aceea, m-am dedicat din nou sarcinii mele iniţiale de căutare a urmelor, erau vechi de câteva zile, dar era posibil să fii trecut şi 10 zile sau chiar două săptămâni. Urmele de roţi duceau către vest. Mi-am dezlegat calul şi după ce am aruncat din nou o privire în direcţia de unde mi se păruse că am perceput o mişcare suspectă am purces în direcţia în care duceau urmele. Se terminau doar acolo unde căruţa ajunsese în zona ierbii. Înspre sud-vest la vreo 15 mile distanţă se situa mica localitate Shamrock. Poate că de acolo, voi căpăta mai multe indicii. Dacă sosise vreun car sau căruţă dinspre răsărit era posibil ca cineva să fii băgat de seamă.

Am decis să merg înspre Shamrock. Red River îşi întindea albia între dealuri împădurite. Pe coamele acestor dealuri erau tufişuri adesea impenetrabile. Mi-

am propus să călăresc la marginea acestora. Ramurile noduroase ale copacilor stăteau împreunate, astfel încât păreau să fii durat un fel de acoperiş, prin care razelor soarelui le era greu să penetreze, creând o oarecare semiobscuritate. Între trunchiurile de copaci erau tufişuri cu mure. Uneori raze singulare de lumină scăldau totul într-un galben purpuriu, alertând ochii cu desele schimbări de peisaj.

Ca şi ceva mai înainte aveam presentimentul că sunt urmărit. Când m-am gândit că ar putea fi nişte comanşi răuvoitori mă trecu un fior rece pe şira spinării. Atacul indienilor asupra convoaielor armatei era o dovadă a faptului că pacea cu indienii era foarte friabilă. Mereu şi mereu răbufnea ura, se puneau în mişcare forţe dezlănţuite şi curgea sânge. Mi-am mânat calul în pădure. Mai încolo tufişurile de mure şi fragi începuseră să se rărească astfel încât acum copitele calului meu păşeau peste un covor de spini şi frunze moarte. De-abia se mai auzea boncănitul copitelor pe sol. Doar din când în când zornăitul zăbalelor sau scârţâitul pielei şeii îl puteam percepe.

Am descălecat şi mi-am legat patrupedul. Cu arma în mână am alergat înspre marginea pădurii folosindu-mă de ramurile arborilor drept acoperire. În această regiune moartea pândea la fiecare pas. Cine nu ţinea cont de lecţia asta dispărea foarte repede în propria sa groapă. În ceea ce mă priveşte mi-am învăţat demult lecţia. Atenţia permanentă şi neîncrederea au devenit cea de-a doua mea natură. Când l-am văzut pe călăreţul care mă urmărea am ştiut că şi de data asta instinctul nu mă înşelase.

CAPITOLUL 3

În clipa când am manevrat încărcătorul carabinei, omul se aplecă înspre dârlogii calului său şi alunecă în nisip. Mâna i-a alunecat înspre revolver dar s-o oprit doar pe patul acestuia în clipa când am strigat:

– Stop, mister!

Omul se opri pironindu-mă cu privirea. Întrucât stătea pe malul fluviului în plină lumină l-am putut examina în voie. Era un om tânăr la sfârşitul anilor douăzeci, poate 28 sau 29. De sub pălăria sa cenuşie ieşeau rebele câteva şuviţe blonde la vedere. Peste cămaşa de-un verde închis purta o vestă dintr-o stofă cafenie. Pantalonul era de culoare neagră. Am ieşit de sub acoperirea arborelui cu Winchesterul în poziţie de tragere, cu patul armei proptit cum se cuvine pe umăr. Individul se relaxă acum, punându-şi ambele mâini pe patul şeii.

– Dumnezeule mare, scrâşni el. În primul moment m-am gândit la comanşi.

Vorbele pe care le scotea pe gură nu erau prea convingătoare. Nu-mi scăpa deloc privirea gânditoare, ca şi faptul că întreaga sa persoană degaja mare

anxietate.

— De ce mă urmăreşti?

Omul înghiţi în sec, mărul lui Adam coborând în sus după care afişă un rânjet chinuit, când îmi răspunse:

– M-am nimerit doar întâmplător în urma dumitale, mister, adică, marshall.

– Aşa, deci întâmplător. Dar îţi dai seama că de fapt te afli în teritoriul indienilor?

– Dacă este aşa e, pentru că eu locuiesc în vecinătatea fortului Cobb. Şi eu…

– Asta să i-o spui bunicii tale prietene, l-am întrerupt eu brutal. Cine te-a trimis pe urmele mele să mă spionezi? Nu cumva şeriful comitatului? Sau poate c-am făcut nervoşi câţiva oameni din partea asta a regiunii

– Nu am habar despre cine vorbeşti, marshall. Cine-ţi dă dreptul să mă reţii, să mă ameninţi cu arma şi să mă interoghezi? Sunt în drum înspre vest şi fiindcă sunt un cetăţean liber al acestei ţări…

Am lăsat să cadă arma şi i-am spus:

– Cum, te cheamă?

– Dave Murray.

– Foarte bine, Dave. Sunt în drum înspre Shamrock. Oraşul este în calea ta. Să călărim o bucată împreună.

– Pot să-mi găsesc şi singur drumul, marshall. Pe de altă parte nu sunt un tip sociabil.

– Cu toate astea vom merge o bucată de drum, împreună, Dave, l-am contracarat eu. Vreau să văd dacă te cunoaşte cineva în Shamrock. Dacă nu, o să plec de la ideea că povestea ta este autentică. După asta poţi să-ţi vezi de drum. Dacă însă eşti cunoscut în oraş, o să trebuiască să-mi răspunzi la o serie de întrebări.

Pe faţa omului se oglindeau multe. Ochii săi pânditori aruncau luminiţe ciudate, care-mi declanşară semnalele mele interioare de alarmă. Deodată Murray dădu pinteni calului său, în aşa fel încât patrupedul

făcu un salt înainte, drept înspre mine. Şi cu siguranţă m-ar fi doborât la pământ dacă nu aş fi făcut cu prezenţă de spirit, un pas lateral. Calul nu mă nimeri, dar eu m-am împiedicat şi-am căzut la pământ. Când m-am ridicat din nou în picioare Dave Murray se îndepărtase cu vrei 10 paşi.

− Opreşte-te! am strigat eu apucând carabina cu ambele mâini şi trăgând un foc în aer.

Murray nu se lăsă însă intimidat ci-şi continuă fuga. Copitele calului său le puteam percepe încă de la distanţa aceea. Am lăsat să-mi cadă arma. Murray dispăruse în pădure. De-acum nu-i mai puteam auzi nici copitele calului său. Mi-am reprimat o înjurătură urâtă. Reacţia individului nu putea decât să-mi valideze bănuiala iniţială că acest individ mă urmărea. Mi-am spus că o făcuse numai la ordinul şerifului comitatului. Era mandatat să mă urmărească. Doar atât şi nimic mai mult. Asupra acestui şerif aveam propriile mele păreri. Nu se purtase tocmai prieteneşte în ceea ce mă privea. De ce pusese oare să fiu urmărit? Avea ceva de ascuns? Sau nu era decât orgoliul său prostesc de-a nu lăsa un şerif federal să se amestece în ţinutul de sub jurisdicţia sa? Pierdut în gânduri, mi-am depus Winchesterul în apărătoare şi m-am aburcat în şea. După asta am urmat albia fluviului înspre vest.

În timp ce începeam să-mi îmboldesc calul s-o ia la trap am continuat să urmăresc cu agilitate împrejurimile. După cum am remarcat Dave Murray dispăruse de mult din vedere.

După-amiaza târziu am ajuns în Shamrock. Pe o tablă bătută de intemperii la hotarul dinspre răsărit, cineva scrijelise nu cu foarte mare dexteritate numele oraşului. Pe ambele părţi ale străzii principale largă şi prăfuită se-nşirau casele cu falsele lor faţade una după alta. În spatele acestora, locuitorii îşi ridicaseră magaziile, staulele pentru animale, grajdurile şi alte dependinţe, iar în partea dinspre răsărit se înşirau

corralurile unde erau înţărcuite vitele.

După Wheeler, Shamrock era al doilea oraş ca mărime al comitatului. Mai existau câteva aşezări, patru sau cinci la număr ale coloniştilor, dar fără prea mare însemnătate. Cu excepţia acestora comitatul nu avea şi alţi colonişti. Pe coşurile caselor se înălţa fumul, întregind un tablou idilic în care femeile pregăteau cina pentru întreaga familie. Pe ambele părţi ale şoselei nu se zărea ţipenie de om, cu excepţia unui câine de culoare cafenie, care traversa agale calea. Linişte şi pace acesta era prima impresie pe care ţi-o oferea acest orăşel, în care ajunsesem. Mi-am condus calul de-a lungul străzii. Câinele cafeniu dispăru în spaţiul dintre două clădiri. În spatele ferestrelor am zărit petele întunecoase ale chipurilor curioase. Deci sosirea mea fusese remarcată. Pe pervazurile acestor ferestre erau aşezate ghivece cu geranii, prăfuite, în timp ce pe faţadele caselor se căţărau fuioare de iederă. Am trecut de o clădire care după toate aparenţele trecea drept *saloon.*

În faţa barei strâmbe care servea pentru ancorarea dârlogilor cailor nu se zărea nici un patruped. Scaunul legănătoare din faţa verandei nu era ocupat. Se găsea un magazin, o brutărie, şi o carmangerie. Atât. M-am uitat în spaţiul dintre grajduri şi poartă, am descălecat, mi-am luat calul de dârlogi, conducându-l printre căruţele din curte. De grăjdar nici urmă. Mi-am lăsat calul pe la jumătatea culoarului de-a lungul căruia fuseseră aliniate boxele pentru animale, şi am pornit în explorare. Speranţa mea de-a găsi într-unul dintre boxe calul lui Dave Murray, nu se îndeplini. Poarta din spate a grajdului era deschisă. Am păşit într-acolo şi am deschis-o larg. Lumina soarelui care pătrunse înăuntru mă orbi pentru o clipă. Grăjdarul era în spate şi cosea o porţiune de iarbă. Acum că mă văzu, rezemă unealta de perete îşi suflecă pantalonii şi se apropie de mine. După ce se zgâii câteva secunde la mine, mai bine spus

la steaua mea de şerif, se pronunţă:

– La noi nu se prea întâmplă să vină prea des un şerif federal. Dacă totuşi vine, atunci trebuie să aibă un motiv serios.

Am intrat împreună în grajd.

– Numele meu este Logan, am spus. Motivul vizitei mele este atacul recent al comanşilor asupra convoaielor armatei. Presupun că ai auzit de asta.

– Clar! Băieţii în uniformă albastră, care au însoţit transportul le-au cam dat roşilor pe coajă. După câte ştiu au capturat chiar şi un prizonier.

– A murit. De la el ştim că albii i-au aprovizionat pe comanşi cu arme şi whisky. Am văzut locul în care li s-au înmânat indienilor armele şi băutura. Urmele roţii duc tocmai aici în Shamrock.

– Aici în oraş există numai un singur om care dispune de astfel de căruţe. Este Brad Raines, proprietarul magazinului. El merge din când în când la Wheeler pentru marfă.

– Cine aduce marfa în Wheeler? n-am pierdut eu ocazia să întreb.

– O întreprindere pentru aprovizionarea cu marfă care are sediul în Lubbock. Omul se numeşte Rex Sullivan.

– Îţi spune ceva numele de Dave Murray? am întrebat eu.

– Sigur. Dave trăieşte în Wheeler. Ce este cu el? Are vreo legătură cu afacerea de contrabandă cu indienii?

– Nu. L-am întâlnit în teritoriul indienilor. Nu cumva a venit în Shamrock?

– Nu. Ultima dată l-am văzut în Shamrock acum o lună.

Mi-am luat şeaua şi arma şi am părăsit grajdul. Următoarea ţintă pe care mi-am propus-o era magazinul. Soneria de la uşă sună stăruitor. Îndărătul tejghelei stătea un om cam de vreo 40 de ani, cu o barbă deasă şi perciuni care-i ajungeau până la bărbie.

Purta un şort de piele, iar mâinile cămăşii şi le suflecase până la coate.

– Bună ziua, l-am salutat el.

Privirea sa se opri pe steaua mea de şerif, după care mă privi în faţă şi mă salută. În cele din urmă mă gratulă cu un zâmbet:

– Nu se întâmplă prea des, ca unul dintre şerifii federali ai judecătorului Humphrey să se rătăcească la Shamrock.

– Cercetez cazul atacului comanş asupra unui convoi al armatei şi o fac deja de o săptămână şi jumătate, l-am lămurit eu, fiindcă nu aveam nici un motiv să-i ascund rolul prezenţei mele aici.

Dimpotrivă! Poate reuşeam să-l asmut pe contrabandistul de arme să iasă din bârlogul lui. Fireşte că te puteai juca şi cu focul. Nu prea putea-i să faci mare lucru împotriva unui glonte venit din spate.

– Atacul nu s-a produs în Texas, reflectă proprietarul de magazin. De aici trag concluzia că este sarcina armatei de a-i urmări şi demasca pe vinovaţii tranzacţiei.

– Comanşii au fost aprovizionaţi cu arme şi whisky de către oameni albi, şi mai cred că nu-i exclus ca tot aceştia să le fii oferit indicaţii asupra transporturilor armatei. S-au îmbătat, lepădându-şi astfel toate reţinerile, vechea ură a ieşit la suprafaţă, şi au sfârşit, pândind şi prădând transportul. Bănuiesc că armele şi băutura au fost din Texas, aduse peste graniţă până în teritoriul indienilor.

– Atunci va trebui dovedit, contrabandistul de arme. Asta nu era o afirmaţie ci o pură constatare.

Brad Raines mă privea de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze, în timp ce muşchii obrazului său se contractau dureros.

– Da, aşa stau lucrurile am admis eu. Aş dori un pachet de ţigări.

Raines merse până la o poliţă protejată cu o ramă de

sticlă, o deschise şi-mi spuse:

– Am două mărci diferite. Una este import din Cuba. Fireşte că astea costă dublu decât cele autohtone.

– Arată-mi-le să le văd şi eu, l-am rugat.

Acesta îmi etală două pachete pe masă.

– Ştii ce? O să le probez pe amândouă, m-am hotărât eu, după ce mi-am lăsat privirea să alunece de la pachet la altul.

Raines îmi spuse preţul, am plătit după care mi-am vârât ţigările în buzunarul vestei şi am părăsit magazinul. Zbârnâitul clopoţelului uşii de la intrare mă însoţi şi după ce am ieşit afară, o bucată de vreme. Acum ţelul meu era hotelul. Am tăiat-o de-a curmezişul străzii principale. Când am aruncat la un moment dat o privire fugitivă peste umăr l-am putut zări pe Brad Raines cum mă urmărea tăcut cu privirea din faţa magazinului său. Am închiriat o cameră, mi-am luat micul bagaj adiacent şeii, l-am dus sus, după care m-am spălat şi mi-am pus o cămaşă curată. Am luat mucul de ţigară pe care l-am găsit la gura de vărsare a lui Sweetwater Creek în Red River, şi l-am aşezat cu grijă pe masă. Comparaţia pe care am făcut-o cu cele două sorturi de ţigări recent cumpărate mi-a certificat faptul că restul de ţigară găsit era de sorginte cubaneză. Întrucât acestea erau ca preţ destul de pipărate concluzia a fost că cel care le fumase era un om avut sau proaspăt intrat „în bani”.

Mi-am luat arma şi am coborât în salon pentru o cină decentă. Odată ajuns în local, plin cu tot felul de indivizi, m-am simţit examinat ca un gândac nemaivăzut, proaspăt căzut din tavan. Fireşte că pentru toţi aceştia, prezenţa unui om al legii şi încă a unui şerif federal se constituia într-un eveniment de senzaţie. Oamenii de felul meu aveau reputaţia de-a răspunde cu arma şi fără cruţare ori de câte ori constatau o violare evidentă a spiritului şi literei legii. M-am simţit ca un viţel proaspăt fătat cu două capete,

în mijlocul unei cirezi normale.

CAPITOLUL 4

Mi s-a servit o friptură de vită, un aşa-zis *steak*, cu cartofi prăjiţi şi fasole pe care le-am devorat cu cerbicia unui lup hămesit. Ca băutură m-am limitat la apă. Asta fiindcă aveam presentimentul că trebuia să-mi păstrez capul limpede într-o proporţie de sută la sută. În local era prezent şi Brad Raines. Stătea împreună cu alţi patru oameni de vârstă mijlocie la o masă rotundă. Omul avea în faţă o sticlă scumpă de Bourbon, iar alături un pachet de ţigări din marca prea bine cunoscută de-acum, cubaneză. Să fii fost acesta omul care aruncase mucul de ţigară acolo, în locul unde l-am găsit? Se mai potriveau şi alte lucruri. Era singurul care poseda căruţe de transportat marfă, şi-şi procura marfa din Wheeler. Treaba asta o făcea destul de des, şi-apoi cine mai ştia pe ce drum apucase odată ieşit din perimetrul oraşului Shamrock? M-am decis să-l păstrez pe omul ăsta sub colimator. Se întuneca. În local au fost aprinse lămpile. Am băut cu înghiţituri lente apa din cana expusă pe masă, am fumat două ţigări, mi-am achitat nota şi am părăsit localul. Afară am tras aer proaspăt în plămâni.

Dinspre ferestrele caselor se vedea lumină. Unii dintre locuitorii urbei îşi aprinseseră deja felinarele de dinaintea porţilor, şi care îşi aruncau dârele lor luminoase până departe în stradă. Mi-am lăsat privirea să cutreiere în susul şi josul străzii. Umbrele întunericului creşteau. Se auzeau de ici de colo, lătrături de câini, după care mi s-a părut că aud un zvon de larmă venind dinspre cârciuma pe care tocmai am părăsit-o. Gândurile mele toate erau concentrate asupra omului care vânduse arme şi băutură comanşilor fără să ia în calcul răul pe care-l putea cauza din pricina asta. Crimele şi violenţa pe care le putea potenţa în voie. Era înspăimântător să constaţi cât pot merge de departe unii oameni doar pentru a-şi potoli setea de înavuţire, instinctul lăcomiei. Era Brad Raines unul dintre aceştia? Mi-am tras *stetsonul* mai adânc pe ochi, mi-am pus arma pe umeri, după care am coborât cele patru trepte ale localului

Odată ajuns pe strada principală am cotit-o spre dreapta. Voiam să văd ce mai face patrupedul meu după care intenţionam să mă culc. Îmi petrecusem din nou întreaga zi călare iar organismul îşi cerea drepturile. Zgomotul venit dinspre salon se estompă, lătratul câinilor agitaţi încetase şi el astfel încât de-abia se mai auzea susurul vântului şi scârţâitul nisipului de sub tălpile cizmelor mele. Deodată dintr-o stradelă laterală, m-am auzit strigat.

– Hei, Şerifule!

Am făcut repede o jumătate de întoarcere, m-am aplecat, scoţându-mi concomitent arma de la şold căruia i-am desfăcut piedica. Omul care era mascat între două case, râse doar ironic, strigându-mi:

– Asupra ta sunt aţintite trei revolvere, spionule. În plus te vedem foarte bine.

Subit am avut revelaţia că i-am scos la lumină tocmai pe oamenii din cauza cărora am bătut tot drumul ăsta până la Shamrock. Cât despre afirmaţia individului de

adineauri că erau trei sau chiar mai mulţi care mă aveau în vizor nu ştiam ce să cred. Oricum eram mână moartă în jocul ăsta. Oricât m-aş fi străduit să străpung întunericul cu privirea pentru a desluşi semnificaţia ameninţării nu am reuşit s-o fac. Am decis să fiu calm şi liniştit.

– Ce vreţi?

– Asta o să vezi imediat. Lasă-ţi arma la pământ şi vino cu mâinile ridicate din umbra casei. Dacă duci mâna la armă va fi ultimul lucru pe care-l vei mai face în viaţă.

Am căutat să câştig timp.

– Uciderea unui şerif federal va atrage după sine o urmărire generală, i-am avertizat eu. Judecătorul Humphrey va pune în marş o întreagă trupă de şerifi. De milă nu va avea parte un ucigaş al unui om al legii.

– Vorbeşti prea mult spionule. Lasă-ţi arma jos şi vino aici, gândeşte-te numai la avertismentul meu. Pe glontele care te va ucide nu va sta numele omului care va face-o. Nu ne poţi intimida. Şi acum marş în faţă!

Nu exista nici o ieşire. Oricât de mult mi-aş fi frământat creierii, ei mă luaseră în colimator şi orice rezistenţă era zadarnică. Mâinile mele s-au desprins şi carabina mi-a căzut în colb. Ca teleghidat de fire invizibile m-am pus în mişcare, un pas înaintea altuia, gesturi efectuate mecanic. Deşi situaţia părea fără scăpare încă nu eram dispus să cedez în întregime. Muşchii îmi erau încordaţi şi eram hotărât să joc totul pe o carte. Hotărârea asta îmi dădu noi surse de energie, îndepărtând teama şi prudenţa de care fusesem la început încercat. Nu doream în nici un caz să fiu dus ca un miel la tăiere. Întunericul din pasaj mă învălui din toate părţile. Am simţit în apropiere scârţâitul tălpilor cizmelor pe nisip, foşnitul stofelor hainelor şi în cele din urmă ţeava rece a unei arme în coaste. La dreapta mea am perceput o mişcare în întuneric.

N-am zăbovit prea mult, m-am întors fulgerător şi-am măturat cu antebraţul mâna cu revolverul într-o parte, şi concomitent mi-am tras Coltul. Individul din spatele meu scoase un ţipăt uşor dar în momentul următor se prăbuşi la pământ întrucât îl pocnisem cu patul Coltului în cap. În acelaşi moment m-am lăsat în jos. Se auzi o împuşcătură dar glontele mă rată. Aterizând pe burtă am tras fulgerător în direcţia de unde izbucnise tunetul armei. Detunătura se auzi în tot oraşul ca un avertisment al infernului. M-am rostogolit într-o parte. Acolo de unde pornisem, nisipul se împrăştie în toate părţile în clipa când un alt glonte sfâşie întunericul. Coltul din pumnul meu se încovoie din nou, secondat de bubuitul glontelui ce-l precedase. După detunătură am perceput blesteme şi înjurături înăbuşite, după aceea paşi grăbiţi. Indivizii o rupseseră la fugă. Din interiorul *saloonului* începură să iasă clienţii, producând un vacarm teribil de voci şi strigăte neclare.

Am reintrat sub aripa întunericului gata de-a reacţiona din nou în momentul când s-ar face vizibile trasoarele de foc ale gloanţelor. Dreapta mea încremenise pe patul Coltului, căruia îi desfăcusem piedica. În cele din urmă m-am ridicat în picioare, am tras piedica Coltului pe carte mi l-am atârnat la cingătoare. M-am aplecat asupra individului pe care-l doborâsem. În întuneric nu-i puteam desluşi faţa decât ca o mască de culoare deschisă. Acesta gemea. Am ridicat revolverul care-i căzuse din mână şi l-am împlântat în cingătoarea pantalonilor, apoi mi-am ridicat de jos şi carabina. Între timp s-au adunat şi primii curioşi lângă noi. În ochii acestora sclipeau luminiţe care veneau dinspre geamurile deschise, dar feţele acestora arătau destul de sălbatice în lumina, totuşi neclară.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă unul dintre bărbaţi.

Avea vreo 50 de ani şi era cărunt. În mulţime se auzea clar şuşoteala celorlalţi.

— Trei indivizi m-am pândit şi au tăbărât pe mine, am replicat eu. Unul dintre ei m-a numit spion. Câtorva gentlemeni din cuibul ăsta nu pare să le convină că întreprind cercetări. Un moment…

Am trecut din nou în pasaj tocmai la timp pentru a-l vedea pe individul pe care-l lovisem în cap cu patul pistolului cum încerca să se ridice de jos gemând şi oftând. L-am apucat de gulerul cămăşii, ajutându-l să se ridice după care l-am îmbrâncit pe strada principală a orăşelului. Acesta se împiedică şi şchiopătă, doar cu mare greutate reuşind totuşi să-şi păstreze echilibrul.

— Îl cunoaşte cineva pe acest om? am întrebat eu.

— Este Patrick Boyle. Lucrează la magazin.

Boyle îşi sprijinea acum capul cu ambele mâini. Probabil mai resimţea durerile chinuitoare pe care i le provocase lovitura mea. Picături de sânge i se prelingeau prin păr căzându-i pe obrazul drept. Omul în vârstă cu părul cărunt se întoarse acum înspre Boyle, întrebându-l?

— Ce voiai de la şeriful federal, Boyle?

— Păi… era vorba numai de-o farsă pe care ne-am gândit să i-o facem, nimic mai mult. Dumnezeule mare, omul ăsta aproape că mi-a zdrobit ţeasta.

Boyle continuă să geamă sfâşietor.

— Pentru o astfel de glumă, în care gloanţele mi-au zburat pe lângă urechi, nu prea am multă înţelegere, am spus eu. Pe de altă parte nu cred c-a fost doar o glumă. Va trebui să-mi răspunzi la o serie de întrebări, Boyle.

M-am întors apoi înspre bărbatul cărunt.

— Există în Shamrock, ceva ce se poate numi o temniţă?

— Nu.

Mi-am muşcat pentru câteva momente limba după care am spus:

— Marş, înspre hotel, Boyle. Tu o să împarţi în noaptea asta camera cu mine.

Brad Raines, proprietarul magazinului luă acum cuvântul:

– Doar ţi-a spus că nu voia decât să facă o glumă, marshall. Pat este tânăr şi uşuratic. Cu lovitura pe care a primit-o peste cap cred c-a ispăşit destul. Dă-i drumul, să meargă acasă.

– Nu! am decis eu. Mişcă-ţi copitele Boyle. Unde este hotelul cred că ştii şi singur.

I-am aplicat individului un brânci în spate de „încurajare” ca să spun aşa. Acesta se puse numaidecât în mişcare. În urma mea din nou se înteţiră vocile şi murmurele celor deja adunaţi acolo.

CAPITOLUL 5

Odată ajunşi în camera de hotel l-am legat pe Boyle de unul dintre stâlpii de susţinere ai patului. Am aprins lampa şi am potrivit-o astfel încât lumina să cadă din plin pe figura acestuia. Acesta nu părea să aibă nici 25 de ani. Cu un amestec de teamă, nesiguranţă şi durere în ochi, acesta se uita înspre mine.

– De la cine ai primit ordinul de a mă pândi? l-am întrebat eu.

– Păi... noi am vrut doar să te speriem puţin, marshall, gâfâi Boyle. Într-adevăr n-a fost vorba decât de-o glumă.

M-am aşezat pe marginea patului punându-mi braţele în şolduri şi lăsându-mi mâinile să se bălăngăne între genunchi. Am căutat să-l ţintuiesc cu privirea pentru a-l intimida.

– Cred că tu şi cei doi complici ai tăi aţi fost aţâţaţi contra mea de către Brad Raines, i-am dat eu de înţeles. El a fost care i-a aprovizionat pe indieni cu arme şi băutură, nu-i aşa? Ai fost şi de faţă când acesta a dus marfa în locul de vărsare a fluviului Sweetwater

în Red River?

– Dar asta este o prostie.

Acum tânărul se uită la mine fără frică şi nesiguranţa de adineauri, ci de-a dreptul sfidător.

– Raines nu avea nevoie să facă târg cu roşii.

– Cine erau ceilalţi doi complici? Ce vi s-a ordonat să faceţi? Voiaţi să mă ucideţi undeva în afara oraşului?

– Voiam doar să te facem să-ţi fie puţin frică.

– Spune-mi numele complicilor tăi.

– Nu-mi trădez prietenii.

– Cum vrei prietene, am spus eu mormăind şi ridicând umerii. O să te duc la Amarillo. Acolo vei fi închis într-o temniţă, şi vei fi interogat de două sau trei ori pe zi. La un moment dat vei deschide gura şi vei cânta ca o privighetoare.

– De ce nu vrei să mă crezi, marshall. Nu voiam decât să te speriem. Nimic mai mult.

Nerăbdător, am dat a lehamite din mână, m-am ridicat, am stins lumina şi m-am aruncat aşa îmbrăcat cum eram, pe pat. Eram sigur că eram pe urma cea bună. Ceea ce voiau Patrick Boyle şi complicii săi era, fie să mă scoată definitiv din cursă, fie să-mi administreze o lecţie atât de dură, încât să-mi închei aici abrupt misiunea şi s-o şterg din oraş. Erau multe indicii care arătau că Brad Raines era acela care-l aprovizionase pe indieni cu arme şi băutură şi că acesta primise la schimb aur. O afacere lucrativă. Gândurile mele se îndreptară apoi înspre John Ruby şeriful din Wheeler. De ce-mi trimisese el pe cap pe acel Dave Murray? Salariul unui şerif de comitat se baza pe impozitele pe care le plăteau aceşti locuitori ai comitatului, autorităţilor. Şi în primul rând el era primul responsabil cu strângerea lor numai că acest comitat din Wheeler nu avea mulţi plătitori de impozite, şi prin urmare şi salariul şerifului era pe măsură. Să fii fost el în legătură cu contrabandiştii? Poate că misiunea lui consta în aceea de-a se uita în

altă parte când era vorba de contrabandă. O serie de întâmplări îmi dădură de gândit, şi mi-a jurat să fac lumină în afacerea asta.

Din când în când mă învinse oboseala şi asta m-a făcut să aţipesc. La fiecare mişcare pe care o făcea însă Patrick Boyle care se rezemase cu spatele de pat, tresăream şi mă trezeam. Noaptea părea să dureze la nesfârşit. În cele din urmă se iviră şi zorii şi primele raze de lumină apărură în răsărit, iluminând oraşul. M-am ridicat în picioare, mi-am spălat faţa apoi m-am deplasat la fereastră pentru a privi jos în stradă. Nu se vedea nici un om, dar pe coşurile câtorva case începuse să iasă fum. M-am înapoiat la Boyle şi i-am desfăcut cătuşa care-l ţintuia de pat.

– Sus, Boyle.

Tânărul se conformă. Sângele care-i cursese din cap i se uscase în păr şi pe obraz. I-am legat mâinile de trunchi. În momentul acela, cineva bătu provocator şi energic în uşă. I-am ordonat lui Boyle să se aşeze pe pat, după care am deschis uşa. Spre surprinderea mea în pragul uşii l-am zărit pe şeriful comitatului, John Ruby. Acesta mă privi de sub sprâncenele încruntate cu o insistenţă nelalocul ei.

– Dumneata! îmi scăpă mie.

– Am fost informat că ai arestat pe cineva în Shamrock, marshall.

Vocea lui Ruby părea să prevestească o furtună apropiată. Era foarte departe de-a fi prietenoasă.

– Asta m-a pus pe drumuri încă în toiul nopţii, pentru a sosi în Shamrock.

– Ai dreptate, şerifule. Trei oameni, m-au pândit aseară şi m-am ameninţat cu revolverele. Unul mi-a strigat că sunt copoi, şi prin urmare am dedus că vor să mă împiedice să dau de urma afacerii de contrabanda de arme şi băutură cu comanşii. Unul dintre aceştia este Patrick Boyle. Este prizonierul meu şi-l voi duce la Amarillo, pentru interogatorii.

– Toată chestia asta are un neajuns, marshall, murmură Ruby şi-şi încrucişă mâinile pe piept.

Întreaga sa comportare ca şi privirea de altfel, devenise provocatoare.

– Uiţi se pare, că fără aprobarea mea nu poţi să iei hotărâri de unul singur în circumscripţia mea.

– Timp pentru a-ţi cere dumitale încuviinţarea n-am avut, am scrâşnit eu. Patrick Boyle este bănuit de violarea legilor federale. Dacă îl arestez pentru asta, acţiunea mea este pe deplin legitimă, şi nu necesită câtuşi de puţin binecuvântarea dumitale, şerifule.

– Poliţistul cu cea mai înaltă funcţie în acest comitat sunt eu, ieşiră grohăind cuvintele din gâtlejul lui Ruby. Nu voi lăsa pe nimeni să-mi scuipe-n ciorbă, nici dacă este vorba de-un şerif federal.

– Legea federală primează întotdeauna, i-am replicat eu neînduplecat.

– Nu mă interesează, se repezi cu spume la gură omul legii, local. O să mă ocup eu de Boyle, marshall. Predă-mi prizonierul. O să-l duc la Wheeler şi apoi vom mai vedea ce se mai întâmplă.

– Ce interes ai dumneata de vrei să mă împiedici să-l duc pe Boyle la Amarillo, şerifule?

Omul slobozi aer pe nas, ceea ce-mi aminti de-o fiară înfuriată. În ochii săi se aprinseră luminiţe rău prevestitoare.

– Se pare că nu înţelegi nişte lucruri, marshall, mugi el. Eu…

– Atunci ai bătut drumul în zadar până aici, şi încă în toiul nopţii, şerifule, l-am întrerupt eu.

Mă săturasem să mai dezbat problema care nu-şi găsea nici o rezolvare.

– După micul dejun voi părăsi oraşul împreună cu prizonierul, în direcţia Amarillo. Te sfătuiesc, s-o „înghiţi” şi pe asta şi s-o iei aşa cum e.

Am învârtit cheia în broasca uşii în care stătea şeriful şi m-am întors înspre prizonier.

— Sus, Boyle. Te-ai bucurat prea devreme. După micul dejun vom porni împreună spre Amarillo. Acolo se va vedea cât de mult mai poţi păstra tăcerea.

— Fiu de căţea blestemată, începu să urle deţinutul, care se ridică în picioare şi se repezi asupra mea.

Încercă aşa cum era cu mâinile în cătuşe strânse acum în pumni, să mi le vâre în coaste. Concomitent se repezi cu capul în faţa mea. Instinctiv, am făcut un pas lateral. Pumnii acestuia au reuşit să mă atingă, numai razant. Impactul a fost dureros dar nu-mi tăie răsuflarea. Capul său nimeri în gol. Înainte de-a mai încerca în alt atac l-am contrat cu umărul în corp. Agresorul zbură în pat dar îşi ridică picioarele încercând să mă lovească cu ele. În ultimul moment am evitat şi acest atac, deviind lateral, după care m-am aplecat înspre el şi l-am apucat cu ambele mâini de reverele vestei sale, ridicându-l în sus. Când l-am lăsat jos i-am dat o îmbrânceală care l-a făcut să zboare prin toată camera trântindu-l de perete. Se lovi de acesta cu capul şi începu să geamă. Din doi paşi am fost la el, mi-am înfipt mâna dreaptă în părul acestuia, i-am împins capul înspre ceafă şi i-am spus furios:

— Lasă-te pe viitor de prostii din astea, imbecilule. Las-o mai moale altfel o să-ţi plângi singur de milă.

Mi-am luat mâinile din părul individului şi i-am spus scurt:

— Să mergem, Boyle!

Mi-am luat bruma de bagaj pe care mi-am aruncat-o pe umăr, apoi carabina şi am deschis uşa. Când Patrick Boyle trecu pe lângă mine, pentru a accede pe coridor îmi aruncă o privire plină de ură. Jos, în holul hotelului l-am văzut pe şeriful John Ruby care mă aştepta tolănit într-un fotoliu. El îşi încrucişase picioarele, pe care le întinsese înaintea lui, examinându-mă printre pleoapele lăsate.

— N-o să te las să-mi scuipi în ciorbă, Logan! repetă el.

Fără a-l mai învrednici cu vreun răspuns am trecut pe lângă el. După ce am dejunat amândoi eu cu prizonierul şi am achitat nota am păşit împreună înspre grajd. În faţa casei stătea Brad Raines, cu mâinile sprijinite pe balustradă, privindu-mă fix. Faţa sa parcă era săpată în granit. Odată ajuns în grajd, l-am rugat pe îngrijitor să-mi aducă bidiviul. Pentru Patrick Boyle am închiriat un cal înşeuat, stabilind o cauţiune mare pentru animal. Când am părăsit Shamrock ne-au privit o mulţime de oameni de pe marginea străzii sau din dreptul ferestrelor deschise. De asemenea Brad Raines se proţăpise în faţa magazinului său. Pe şeriful comitatului nu l-am putut zări însă. În timp ce m-am convins că Brad Raines era ticălosul care vânduse arme şi băutură comanşilor, nu mai aveam nici un dubiu care era rolul şerifului comitatului în această afacere. Poate că era el aşa cu steaua lui de şerif pe piept cel mai puternic om, de decizie în jurisdicţia sa? Voia să se împotrivească legii federale. În acest caz nu puteam să nu-i iau ameninţarea în serios. Şi în această privinţă nici nu mai conta ce rol juca el în contrabanda cu arme şi whisky. Era peste măsură de arogant şi atunci când m-am ciocnit de omul ăsta, care era pe cale să-şi piardă prestigiul, trebuia să ţin cont că un om cu mândria rănită, poate fi capabil de orice.

CAPITOLUL 6

După ce am părăsit orăşelul Shamrock am luat-o către sud. Într-acolo, după două mile începea comitatul Collingworth, ceea ce însemna că aici se termina teritoriul unde îşi avea jurisdicţia John Ruby. De aici nu mai avea competenţe. Omul care stătea în spatele afacerii de contrabandă desigur că nu avea nici un interes ca Patrick Boyle să ajungă la Amarillo. Acesta dispunea de două posibilităţi. Ori va încerca să fugă împreună cu Boyle, sau îl va reduce la tăcere. Pentru totdeauna. În ambele cazuri era suficient un glonte venit din spate. De aceea trebuia să fiu extrem de vigilent. Boyle călărea la o lungime de cal înaintea mea. Şi în această zi era deosebit de cald, cerul era perfect senin, şi nu era nici un semn de ploaie. Pământul tânjea după apă. Animalele sufereau de sete iar plantele se uscau. Praful fin pe care vântul de apus îl aducea dinspre Staked Plains, făcea restul ca

temperatura să ajungă a fi un chin. Aproape de nesuportat. Prizonierul meu se uită peste umăr şi-mi spuse:

– Până la Amarillo sunt peste 100 de mile, Logan. Crezi cu adevărat că mă poţi târî până acolo? Va fi nevoie de două sau trei zile şi va trebui să mai şi dormi. Eu însă…

– Nu-ţi mai face speranţe deşarte, i-am tăiat eu macaroana. Dacă va trebui să dorm te voi lega ca pe-un pachet de vreun copac sau tufiş.

– Prietenii mei

– Vor căuta cu siguranţă ca să te împiedice ca să le divulgi numele. Poate chiar acum stă unul la pândă localizându-ţi cu ţeava armei locul dintre sprâncene.

– Sau or să te trimită exact în iad, târâtură cu stea ce eşti! Pariez pe asta.

I-am dat pinteni calului să o ia mai repede şi-acum călăream în dreptul lui Boyle.

– Tu n-ai fost decât un intermediar de duzină, Boyle, i-am spus eu. Dacă voi pune-o vorbă judecătorului pedeapsa nu va fi prea mare. Va trebui să hotărăşti dacă-ţi vei petrece mulţi ani sau doar puţini, între zidurile înalte ale închisorii federale. Spune-mi numele omului care stă în spatele comerţului cu arme şi whisky. Îţi promit că procurorul va ajunge la o înţelegere cu tine.

– Nu ştiu nimic despre acest comerţ cu indienii. Mă cari cu tine, degeaba la Amarillo. Nu ai nici un motiv să mă reţii. Nu ai cea mai mică dovadă împotriva mea, bravă el.

– Uiţi că m-ai ameninţat cu un revolver. Şi aveai un motiv prea bun pentru a o face. O să ciripeşti până la urmă ca un papagal. Ai cuvântul meu pentru asta. Vei fi acuzat pentru complicitate la crimă. Răspunsul legii pentru asemenea fărădelegi, e unul singur. Ştreangul! i-am replicat eu.

– Să-ţi stea vorbele astea în gât! mai încercă să-şi

arunce otrava, Boyle.

– Va trebui să te gândeşti mai serios la propunerea mea, Boyle, l-am sfătuit eu, după care am trecut din nou în spatele calului său.

Mereu aruncam câte-o privire în urmă şi mă străduiam să ţin sub observaţie şi cele două coline de pe ambele părţi ale drumului. Eram încordat până la ultima fibră a corpului meu. Mi se părea că pluteşte ceva în aer, undeva acolo în pustietate mi se pregătea ceva. Numai că nu ştiam ce poate fi. Atmosfera această paşnică din jur nu putea fi reală. Ceva neaşteptat şi neprevăzut plutea în aer. Ceva violent şi primejdios. Am mai parcurs vreo 5 mile când zgomotul unei detunăturii sparse linişte aceasta patriarhală. Fără să scoată un singur sunet Patrick Boyle alunecă de pe cal la pământ. Detunătura produse ecouri care se repetau cu o tonalitate tot mai stinsă.

Deja nu mai eram în şea. Mi-am folosit calul drept pavăză. Mi-am apucat carabina cu ambele mâini, şi pe deasupra şeii mi-am lăsat privirea să colinde cu înfrigurare în jur. Secundele de aşteptare s-au prelungit în minute dar am mai aşteptat pentru că era posibil ca trăgătorul ascuns să pândească doar un moment favorabil pentru a mă secera cu un glonte, de îndată ce m-aş fi ridicat în picioare. În sfârşit am ajuns la concluzia că cel care trăsese dispăruse de mult. M-am ridicat din spatele calului, pregătit să reacţionez imediat. Nu se întâmplă însă nimic. Am alergat la Boyle. Era culcat pe-o rână cu ochii larg deschişi care priveau într-un punct indefinit ca nişte ochi de sticlă. Omul era mort. Mort de-a binelea. Mi-am strâns dinţii până au început să scrâşnească. Cele mai negre temeri ale mele se adeveriseră.

Vicleanul trăgător ne urmărise şi când a fost sigur ce fel de traseu urmam ne-a luat-o înainte pregătindu-ne o ambuscadă. Oricine ar fi stat în spatele acestei crime demonstra că era hotărât să calce pe cadavre la

propriu şi nu-şi făcea nici un scrupul. Calul lui Boyle fusese mânat un pic mai departe. Mi-am rezemat carabina de creanga unui arbust am recuperat calul şi am aşezat cadavrul lui Boyle de-a curmezişul acestuia. Am legat calul şi m-am dus înspre patrupedul meu călărind în direcţia de unde venise glontele ucigaş. După o grupă de tufişuri între două dealuri am găsit urme de copite. Pe unul dintre arbuştii cu spini am găsit câteva fire de păr negru din coada calului. Urmele duceau către nord. Se vedeau de altfel urmele prin iarba care-şi pierduse în urma trecerii călăreţului stratul subţire de colb fin.

Că lăsase urme clare în spatele său cred că-i era clar şi criminalului. Dar undeva în jurul unui pârâu sau teren stâncos acestea se vor fi terminat. De aceea am decis să nu le mai urmăresc şi să mă întorc la Shamrock. Acolo simţeam că se află criminalul şi cel care stătea în spatele acestei crime. Era un lup în piele de oaie. Voiam să-i smulg masca de pe figură. Îşi înlăturase un martor important care putea depune împotriva lui. Din nou mă aflam la începutul anchetei, şi mi-am jurat că nu voi cunoaşte liniştea până ce n-o să lămuresc întreaga afacere…

CAPITOLUL 7

Când am intrat din nou călare pe strada principală alături de calul pe care era aşezat mortul, adică Patrick Boyle se adunară iarăşi curioşii în jurul meu. Iar în clipa în care am descălecat în faţa *saloonului* se adunaseră probabil toţi locuitorii oraşului. Bolboroseli şi şoapte se ridicau din toate părţile după care căzu şi prima întrebare mai concretă:

– Ce s-a întâmplat?

După care au mai urmat şi altele:

– L-ai împuşcat dumneata pe Boyle, marshall?

– A vrut să fugă?

– A apucat să mai spună ceva?

Cam astea au fost întrebările cu care fusesem întâmpinat de mulţime. Era o asemenea vânzoleală de voci şi persoane încât au început să mă scoată din fire, călcându-mi pe nervi:

– Linişte, la naiba, am strigat eu.

Încetul cu încetul rumoarea se potoli.

– Cineva l-a împuşcat din spate pe Boyle, am tunat eu. Boyle a fost adus la tăcere. Se mai află încă şeriful comitatului în Shamrock?
– Nu. A părăsit cu însoţitorii săi oraşul în dimineaţa asta, imediat ce ai plecat dumneata cu Boyle.
M-am uitat la Brad Raines, ţintuindu-l cu privirea şi l-am întrebat.
– Unde te aflai în ultimele trei ore Raines?
– În magazinul meu. De ce întrebi? Crezi că l-am împuşcat eu însumi pe Boyle?
Vocea sa avea o nuanţă ironică. Aşa vorbea cineva care era sigur de sine. Din nou începură murmurele. Proprietarul magazinului ridică din nou vocea spunând:
– Fiecare locuitor al oraşului îmi poate atesta alibiul. De ce ar fi trebuit să-l împuşc eu pe Boyle? Cred că insinuezi ceva.
Am legat calul încărcat cu cadavrul lui Boyle de grilaj, după care am spus:
– Daţi de veste groparilor, să vină şi să se îngrijească de Boyle.
După ultimele vorbe am urcat în şea şi am călărit mai departe. Am părăsit oraşul pe la nord şi am apucat-o pe şoseaua care lega Shamrock de Wheeler. Nu era un drum de parcurs uşor. Copitele calului loveau un sol uscat. Tufişuri de tot soiul blocau libera trecere. Colinele se întindeau de ambele părţi ale şoselei, dar atunci când venea vorba de câmpie, acestea erau toate împădurite. Nu mi-am cruţat cu toate astea calul.
După o oră am văzut ivindu-se la orizont animale care tractau o căruţă. Erau doi cai şi un car de fermă cu borduri înalte. Omul de pe capră purta o barbă impozantă. Am ridicat mâna dreaptă şi l-am somat să se oprească. Scârţâitul, scrâşnetul şi gemetele utilajului vechi, ale tandemului, cai-căruţă, se făcură de îndată auzite:
– Încerc să-l ajung din urmă pe şeriful comitatului, am spus eu. A părăsit azi de dimineaţă oraşul

Shamrock pentru a ajunge la Wheeler, am precizat mai departe. L-ai întâlnit, dumneata în drumul dumitale?

Omul clătină numai capul.

– Şi eu vin de la Wheeler, şi sunt de azi-dimineaţă pe drum. Pe Ruby nu l-am văzut însă.

Am mulţumit şi am plecat mai departe. O vreme am mai perceput zgomotul făcut de hurducăielile căruţei dar după aceea se înstăpâni liniştea şi nu se mai auzea decât trapul copitelor calului meu. Călăream repede. Cu toate astea pentru a nu-mi epuiza complet calul, îl mai lăsam din când în când să mai meargă şi la pas. În felul acesta puteam scoate tot ceea ce poseda din viteză şi rezistenţă, bidiviului meu. După două ore şi jumătate am ajuns în Wheeler. Biroul şerifului era închis. Un om care stătea în faţa casei sale pe un fotoliu-legănătoare, şi îşi fuma pipa. Îmi spuse că John Ruby pornise în toiul nopţii cu două dintre ajutoarele sale de şerif, şi încă nu se mai înapoiase.

– În oraş trăieşte un cetăţean, numit Dave Murray? am întrebat eu.

Omul dădu din cap.

– Da, acesta trăieşte aici.

– Unde locuieşte cetăţeanul ăsta?

Omul îmi descrise drumul, iar eu am găsit casa foarte curând. Arăta destul de ponosită şi era clar că aici lipsea mâna unui om muncitor. În mica grădină adiacentă buruienile înfloriseră în voie. De pe pereţii descojiţi ai casei de-abia se mai vedea vopseaua. Sticlele ferestrelor erau prăfuite. Am bătut tare la uşă. Loviturile sunau înăbuşit, repercutate în interiorul locuinţei. Am perceput paşi repezi care se apropiau, o cheie scrâşni în broască după care uşa a fost deschisă.

Omul mă zări şi tresări vizibil.

–Dumneata?! izbuti el să mai pronunţe înainte de-a mai apuca să-mi trântească uşa în nas aşa cum avusese intenţia.

Iute ca fulgerul mi-am vârât piciorul între lemnul uşii

şi prag. Uşa se dădu din nou de perete.

– Nu aşa de repede! am spus şi am blocat cu întreg corpul meu deschizătura uşii.

Dave Murray se împletici în spate reintrând în cameră. L-am urmat şi după ce i-am dat un cot uşii să se închidă i-am spus:

– Nu mi-ai spus nici măcar un adio, ultima dată când voiai să o apuci voiniceşte înspre vest.

– La dracu, marshall, Eu...

– Fie şi aşa, nu-ţi port pică pentru atâta lucru. Acum însă vreau să ştiu cine te-a trimis după mine. Sau mai simplu. Eu îţi spun numele şi când se potriveşte dai numai din cap.

Faţa i se schimonosi îngrozitor iar luminiţele care începură să-i pâlpâie în ochi au fost ca un avertisment. Ca lansat dintr-o catapultă individul zbură înspre mine. Am făcut o jumătate de eschivă, taurul furios plonjă pe lângă mine se prăbuşi la podea, iar aerul care-i ieşea din plămânii presaţi suna încins ca din foalele unui forjor. Deodată apăru o femeie în vârstă dintr-o încăpere învecinată. Subţire ca o trestie cu păru-i cărunt căzut în şuviţe peste faţa-i brăzdată de riduri, cu nişte ochi spălăciţi de culoare albastră care se holbau la mine atunci când mă întrebă.

– Ce i-ai făcut fiului meu, străine? De ce zace la podea? Te-ai certat cu el? Cine eşti dumneata?

– Sunt şeriful federal al Statelor Unite, Bill Logan, m-am prezentat eu, scoţându-mi *stetsonul*. Îmi pare rău doamnă că sunt nevoit în felul ăsta să facem cunoştinţă, dar a fost fiul dumneavoastră cel care a început. Nu trebuia decât să-mi răspundă la câteva întrebări.

– Da, da, văd steaua dumitale marshall.

Apoi femeia privi înspre fiul ei care se mai îndreptase întrucâtva sprijinindu-se într-un cot.

– De ce nu vrei să răspunzi întrebărilor şerifului federal, Dave?

Acum bătrâna doamnă păru să se concentreze din nou asupra mea.

— A făcut ceva necurat marshall? După ce tatăl lui a murit acum 20 de ani lucrurile nu merg pre bine, uitându-se sever la cel care îi era fiu.

Dave Murray privea descumpănit înainte. Probabil nu era deloc obişnuit ca mama sa să i se adreseze pe un astfel de ton.

— Ascultă-ţi mama, Dave, am spus pe un ton cât se poate de blând. Dacă nu ai participat la nimic ilegal nu ai de ce te teme. Aşadar vorbeşte: şeriful comitatului a fost acela care te-a trimis după mine?

Privirea tânărului rătăci stânjenită. Preţ de câteva secunde se luptă cu el însuşi după cu Dave au mers din ce în ce mai rău. Trebuia la un moment dat să se întâmple şi aşa ceva.

— Deocamdată nu ştiu dacă a comis vreo infracţiune, am răspuns eu. Dacă însă este amestecat în afacerea pe care o anchetez atunci cu siguranţă va sta mulţi ani după gratii.

— N-am comis nimic, dădu din gură ca un automat, tânărul.

— Atunci nu este cazul să te învinovăţeşti, dacă îmi vei răspunde numai la nişte întrebări, am replicat eu.

— Acum vei răspunde la întrebările pe care ţi le va pune acest om al legii, stărui femeia.

O spusese cu un ton care nu admitea nici o replică uitându-se sever la cel care îi era fiu. Dave Murray privea descumpănit înainte. Probabil nu era deloc obişnuit ca mama sa să i se adreseze pe un astfel de ton.

— Ascultă-ţi mama, Dave, am spus pe un ton cât se poate de blând. Dacă nu ai participat la nimic ilegal nu ai de ce te teme. Aşadar vorbeşte: şeriful comitatului a fost acela care te-a trimis după mine?

Privirea tânărului rătăci stânjenită. Preţ de câteva secunde se luptă cu el însuşi după care înclină capul:

– Da. Voia să ştie fiecare pas pe care-l faci. În afară de asta m-a însărcinat să-i transmit lui Brad Raines, din Shamrock, că a sosit un şerif federal.

– Asta a fost totul?

– Da. După ce m-ai capturat şi am reuşit să fug m-am reîntors imediat la Wheeler. John Ruby m-a înjurat, numindu-mă idiot şi mi-a poruncit să nu pomenesc nimănui despre asta.

– Deci există contacte între John Ruby şi Brad Raines, am murmurat ca pentru mine. Da, e interesant.

Vocea mea se ridică puţin când m-am întors din nou înspre Dave Murray.

– Ţi-a spus Ruby de ce trebuia să fiu urmărit şi de ce trebuia ca patronul localului să fie neapărat înştiinţat de venirea mea?

– Nu. Şi nu l-am întrebat. Ruby mi-a dat 10 dolari, şi fiindcă nu aveam nici măcar un cent…

– O să-l întreb eu, am scrâşnit, înfuriat. O să-i pun o serie de întrebări şi la sfârşitul acestora se va ivi o spânzurătoare de care vor atârna mai multe frânghii. De una va atârna chiar şeriful, John Ruby, am spus eu hotărât.

Acum eram foarte sigur că acest şerif era iniţiatorul acestei tranzacţii oneroase cu arme şi băutură. Tot în contul său, intrau şi câţiva morţi, soldaţi şi comanşi. Motivul? Era cel mai josnic cu putinţă, pe care-l cunoştea legea: lăcomia.

CAPITOLUL 8

John Ruby şi cele două ajutoare au sosit în Wheeler cam la 20 de minute după ce ajuns eu acolo. Stăteam la fereastra *saloonului* când i-am văzut. Înaintea biroului şeriful şi-a scos carabina din apărătoare şi a pornit legănându-se înspre clădire. Cei doi *deputys* (ajutoare de şerif) au pornit mai departe luând şi calul şerifului cu ei. În curând au dispărut din orizontul privirilor mele. Şeriful întră în biroul său trântind uşa după sine. Am părăsit localul, m-am îndreptat înspre biroul şerifului, tăind strada de-a curmezişul şi am bătut la uşă. Întrucât nu mi se răspunse am deschis uşa fără a mai aştepta o altă invitaţie. John Ruby stătea la birou îndesând în sertar nişte hârtii. Ochii săi pânditori mă examinau ca pe un animal de pradă. Faţa închisă şi crispată nu trăda nimic. În sfârşit se ridică de la masă sprijinindu-se cu ambele mâini pe măsuţa biroului, oarecum gata să sară emanând ceva primejdios şi neprevăzut, din întreaga-i atitudine.

– Hallo şerifule, l-am salutat eu. Ţi-a trebuit mult să parcurgi distanţa din Shamrock până aici. Deşi am părăsit oraşul cam în acelaşi timp şi eu a trebuit să fac

un ocol, iată ca am sosit chiar mai repede în Wheeler. De fapt trebuia să ajung mai repede. Sau poate că ai făcut şi dumneata un ocol? Ai ales drumul prin pustietate după ce o bucată ai mers într-o direcţie greşită?

– Ce doreşti de la mine?

– Vrei să-mi împrumuţi puţin carabina dumitale?

– La ce-ţi trebuie?

– Ca să verific dacă lipseşte un glonte.

– De ce ar trebui să lipsească un glonte?

– Pentru că ucigaşul n-a avut nevoie decât de un singur glonte când l-a împuşcat din spate pe Patrick Boyle, pentru a-l împiedica să-mi spună un nume.

– Eşti complet ţicnit! şuieră Ruby ducând mâna înspre revolver.

La rândul meu mi-am tras cu iuţeala fulgerului carabina până la şold gata de tragere. El izbutise doar să-şi tragă doar până la jumătate pistolul din teacă. Acum îngheţă în mijlocul mişcării. Am spus pe un ton caustic:

– Eşti iniţiatorul contrabandei cu arme şi whisky, Ruby. Leafa de şerif, adică cele cinci procente din taxele locale nu ţi-au ajuns. Te-au împins pe panta fărădelegii, sub mantia legii, pe care trebuia s-o reprezinţi. Pe Brad Raines ţi l-ai făcut complice fiindcă era singurul care poseda căruţa cu care să transporte marfa, şi asta fără ca cineva să-l poată bănui.

–Asta este o bănuială, sau poţi şi dovedi? bravă Ruby.

– Pot s-o dovedesc. L-ai trimis pe Dave Murray, în urmărirea mea fiindcă doreai să ştii fiecare pas pe care îl fac. Murray trebuia să-l informeze pe Raines că eu fac cercetări. După ce am descoperit urmele căruţei care mergea înspre Shamrock, Raines mi-a trimis trei indivizi să mă suprime. Unul dintre aceştia, Patrick Boyle a fost asasinat întrucât ar fi putut vorbi şi trăda vreun nume.

– Continui să vorbeşti prostii, marshall.

– Ia-ţi mâna de pe pistol, ridică braţele în sus şi păşeşte în faţa măsuţei biroului. O să te arestez şi o să te duc îndărăt la Shamrock.

Venise momentul când pe Ruby nu-l mai ţinură nervii. Trase arma de la cingătoare, chiar în secunda când am apăsat pe trăgaci. Glontele îl făcu să se răsucească, pistolul îi scăpă din mâna fără vlagă, iar cu stânga îşi apăsă rana din umărul stâng pe care i-o pricinuise glontele meu. Durerea îl făcu să se strâmbe, în timp ce în ochi îi apărură scântei de nebunie. Nu aveam nici un timp de pierdut fiindcă împuşcătura ar fi putut fi auzită de cele două ajutoare de şerif care după toate probabilităţile împărtăşeau aceeaşi cauză. Înainte ca John Ruby să ajungă să gândească corect am alunecat pe lângă birou şi l-am lovit cu patul armei. Omul căzu la pământ ca o marionetă trasă pe sfoară într-un teatru de păpuşi adecvat. I-am pus cătuşele după care m-am proptit de uşă în aşa fel încât să nu pot fi văzut în clipa când aceasta ar fi fost dată de perete. Într-adevăr nu dură mult până ce am auzit paşi afară pe caldarâm. Doi oameni dădură buzna înăuntru şi strigară, concomitent:

– John!

Nu-şi puteau vedea şeful care zăcea întins în spatele măsuţei biroului, la podea. Am împins brusc uşa ca să se închidă. Cei doi se întoarseră pe călcâie ducându-şi mâinile la revolvere. În ceea ce mă priveşte îi luasem deja în vizor. Pe cei doi nu-i copleşiră reflexul mecanic, ci darul ultim al înţelepciunii.

– Sus mâinile şi întoarceţi-vă! am poruncit eu.

Şovăind încă s-au supus totuşi îndemnului. I-am dezarmat şi i-am dirijat înspre una dintre celule prevăzute cu gratii, după care am zăvorât uşa. Întors în birou am luat carabina lui Ruby şi am examinat magazia. Lipsea un glonte. Nu-şi mai dăduse osteneala nici să descarce sau să încarce arma după ce-l ucisese pe Boyle. Înaintea biroului şerifului se adunaseră

oameni. Patru oameni intrară înăuntru. Unul se prezentă ca fiind primarul oraşului Wheeler. Le-am explicat situaţia. Sosi şi doctorul care-i bandajă şerifului rana de la umăr. Şeriful îşi revenise între timp în simţiri. Unul dintre consilierii oraşului şi un alt personaj se apropiară de celula unde fuseseră închişi cei doi *deputies.* După trei minute se întoarse omul care-l însoţise pe consilier spunându-mi:

– Joe Gardner vrea să îţi vorbească, marshall. Vrea să facă o mărturisire. După spusele lui este adevărat că John Ruby făcuse o afacere înfloritoare cu pieile roşii din teritoriul indian.

Ruby care mă privea cu ochii umflaţi, încărcaţi de ură scrâşni din dinţi.

– Gardner a făcut ce era mai bine pentru el, am murmurat eu. Mărturia acestuia îţi va face cadou ştreangul, Ruby.

– Blestemat să fii Logan! au fost ultimele cuvinte cu care m-a învrednicit, acest aşa-zis om al legii.

***

Încă în aceeaşi oră în care unul dintre *deputy-sheriff* (ajutorul şerifului) îşi depusese mărturia acuzându-şi şeful, pe John Ruby, am plecat călare cu o poteră pe care primarul oraşului Wheeler mi-o pusese la dispoziţie înspre Shamrock. Se întuneca pe când am ajuns în oraş. Magazinul se închisese, dar Brad Raines locuia în aceeaşi clădire cu un etaj mai sus. Am înconjurat casa. Am mers până la uşă şi am bătut de câteva ori cu pumnul în ea. Deasupra mea se deschise o fereastră şi un glas ursuz se făcu auzit:

– Ce se întâmplă? Am închis demult şi azi magazinul nu se mai deschide.

– Nu vrem să cumpărăm nimic, Raines, am spus eu. Suntem aici ca să te arestăm. John Ruby şi cele două ajutoare sunt sub cheie. Joe Gardner a făcut o

mărturisire completă. Ştim că dumneata ai transportat cu căruţele marfa la comanşi. Ieşi din casă cu mâinile ridicate Raines. Dacă nu apari într-un minut, pătrundem înăuntru, şi te scoatem noi.

Primarul din Wheeler îi strigă cu o voce vibrantă ca şi oţelul.

– Am înconjurat clădirea Raines. Gândul că vei putea scăpa poţi să-l îngropi.

Ca şi cum ar fi vrut să întărească spusele omului câteva carabine clănţăniră ameninţător, anunţându-şi prezenţa. Brad Raines păru să-şi dea seama că jocul era pierdut.

– Vin, ne strigă el cu o voce crispată.

Când apăru ne strigă din pragul uşii.

– Nu trageţi, mă predau. Nu trageţi.

L-am luat în primire şi i-am pus cătuşele. Câţiva din potera venită din Wheeler apărură luându-l în mijlocul lor pe contrabandist. M-am bucurat că totul a decurs fără vărsare de sânge. Asupra lui Brad Raines cât şi asupra lui John Ruby se întindea umbra spânzurătorii. Să-i trag eu mai departe la răspundere nu era treaba mea. Eu îmi încheiasem misiunea. Cu siguranţă mă aştepta în Amarillo o nouă însărcinare care-mi va fi încredinţată, pentru a face ca legea să fie respectată, în spiritul şi litera ei. Dar eram conştient că totul se va repeta sub o formă sau alta, în alt loc şi cu alte personaje. Din nou şi mereu iarăşi… ca însăşi viaţa.

SFÂRŞIT

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

Au mai apărut

